

denne og andre hørdende Udmærkelser, — fra Udgang til Universitetet, — fra at staae fuldt til Troende i Vidnesbyrd og stedes til Partsed efter de almindelige Regler, — fra som Fuldmægtig at give Møde i Forligskommissionerne og Landvarenskommisionerne, — fra at benyttes som Fuldmægtig af Embedsmænd til Udførelsen af offentlige Forretninger, — fra at være Fadder ved Daab og fra at forrette Noddaab, — fra at tjene i Hs. Majestæt Kongens Livjægerkorps, — ligesom en saadan Banære endvidere giver Huusbonden Ret til at vægre sig ved at tage imod det fastede Tyende samt til at afskedige det uden Opsigelse, naar han kommer til Kundskab om den af Tyendet begaaede Forbrydelse. I Forbindelse hermed kan mærkes, at den, der har været straffet med offentlig Arbeide, er uærdig til at tjene i Hæren og paa Flaaden, samt at den, der har været anseet med saadant Arbeide, udelukkes fra at fordrø Borgerkab eller Næringsbeviis, dog at Udgangen til at erholde saadant atter indtræder efter 5 Aars Forløb, saafremt den Paagældende ikkun har været anseet med Forbedringshuusarbeide og derhos ikke i det nævnte Tidrum har gjort sig skyldig i nogen i den offentlige Mening vanærende Handling.

Naar der bortsees fra den sidstnævnte ioven af 29de December 1857 § 9 hjemlede Regel, om Gjenerhvervelse af Udgangen til at erholde Borgerkab og Næringsbeviis, indeholder intet af de Lovbud, hvorved de nævnte og lignende ugunstige Følger ere knyttede til den ved Dom konstaterede vanærende Handling, nogen Bestemmelse om, at disse Følger atter kunne bortfalde, og der haves efter Justitsministeriets Formening ingen Hjemmel til ved særegen Raadesaft atter at gjenindsætte den Person, der engang er rammet af de omhandlede Lovbestemmelser, i Nydelsen af de samme Rettigheder, som tilkomme en uberygtet Mand. Da de omhandlede ugunstige Følger, der indtræde, fordi den Paagældende har forspildt den Afgtelse, der er en Forudsætning for den fuldstændige Nydelse af de borgerlige Rettigheder, ikke kunne betragtes som særegne accessoriske Straffe, der skulle ramme den Paagældende ved Siden af den ham idømte egentlige Straf, maa det ansees for at ligge udenfor den Kongen

grundlovmæssigt hjemlede Benaadningens Ret at gjengive en Person hans saaledes forringede Afgtelsesret ved fuldstændig at ophæve de ovennævnte Virkninger. Den Kongen tilkommende Bevillingsmyndighed vil dernæst heller ikke kunne benyttes til atter at gjenindsætte en domfældt Person i den fulde Nydelse af de enuberygtet Mand tilkommende Rettigheder, da saadanne Bevillinger ikke vides at have været i Brug for Emanationen af Grundloven af 5te Juni 1849. Det kan navnlig i saa Henseende ikke ansees for tilstrækkeligt, at en allerhøjeste Resolution af 21de Februar 1845 hæver de Virkninger, som ved en Højesteretsdom ifjendt Straf af 4 Dages Fængsel paa Vand og Brod, havde paa Vedkommendes borgerlige Forhold; allereede af den Grund, at den ikke indeholder en fuldstændig Gjenoprettelse af Vedkommendes Egenkab som uberygtet Mand i enhver Retning, idet det udtrykkeligt forbeholdes Afgjørelse paa den i Frd. 15de Mai 1834 bestemte Raade, hvorvidt de ständeriske Rettigheder kunne tilkomme ham. Heller ikke har Man kunnet finde et tilstrækkeligt Præcedens i de ikke sjældent forekommende Oversopreisninger, der ere meddeelte og endnu kunne meddeles dem, der i Medfør af den tidligere Lovgivning ved Dom ere berøvede Uren eller idømte en Straf, der medførte Urens Tab. En saadan Raadesaft er nemlig en ligefrem Udøvelse af Benaadningsretten, idet den eftergiver den idømte Straf, og det vides heller ikke at være antaget, at en saadan Oversopreisning vilde udplette andre Virkninger end dem, der direkte fulgte af den totale Infami; saaledes maatte den kagsfragne Forbryder, der fik Oversopreisning, utvivlsomt desuagtet ansees som den, der ved Dom var fundet skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling.

Der har imidlertid ikke sjældent forekommet Tilfælde, i hvilke Ministeriet har søgt Savnet af Hjemmel til at udvirke en Raadesaft, hvorved en domfældt Person atter gjenindsættes i den fulde Nydelse af de enuberygtet Person tilkommende Rettigheder. Foruden nemlig at Justitiens Gang oftere er stødt paa Hindringer, idet det af en saadan Person afgivne Vidnesbyrd, der efter hans hele senere Wandel ikke kunde antages for utroværdigt, har maattet for-